

EEN RAKET VOL MET REGENDRUPPELS

Emy Geyskens

Gebaseerd op de wateroplossing van het eerste leerjaar van VBS Sint-Calasanz, Hoevenen

'Aandacht! Aandacht!' Hebe schrikt wakker. Ze tuurt uit haar raam en knijpt haar ogen tot spleetjes. Helemaal onderaan het appartement, tweehonderd verdiepingen lager, zweeft een politieauto door de straten. Wat een kabaal, denkt ze. Buiten schemert het nog. Haar kleine broer, Mathias, knalt haar slaapkamerdeur open. 'Water op!' roept hij. 'Water op!' Hebe kan haar oren niet geloven. Dan hoort ze het ook de politie door de megafoon zeggen: 'Aandacht! Aandacht! Blijf allemaal kalm. Er komt geen water meer uit de kraan. We denken na over een oplossing. Blijf allemaal kalm.'

Mama en papa snellen de kamer van Hebe binnen. 'Aaaah!' gilt papa. Mama knijpt even in zijn neus. Dat moet zij altijd doen wanneer papa in paniek is. Daar wordt hij weer rustig van. Papa ademt diep in en uit. 'Aaaah!' klinkt het opnieuw. Mama knijpt opnieuw in zijn neus en geeft er een kleine draai aan. Papa ploft neer op de bureaustoel van Hebe. Mathias kruipt op papa's schoot en zuigt op zijn duim. 'Komt er echt geen water meer uit de kraan?' vraagt Hebe. Mama schudt haar hoofd. 'We wisten dat het ieder moment kon gebeuren ... maar zo snel ...' Hebe kijkt naar haar kalender. 'We hadden toch nog 200 dagen?' moppert ze. Mama knikt. 'Maar het is vlugger gegaan dan we dachten. De mensen bleven maar water verspillen en vervuilen ...' Hebe ziet uit haar raam de Grote Fabrik. Sinds die zich in de stad vestigde, is alles in een stroomversnelling gegaan. De enige rivier die door de stad loopt, is ondertussen volledig vervuild door al het afval van de Grote Fabrik. Er staat zelfs schuim op het water en er liggen dode vissen aan de oevers.

'Wat nu?' snikt Hebe. 'Ik weet het ook niet ...' zegt mama, terwijl zij Mathias over zijn krullenbol aait.

Die nacht kan Hebe niet stoppen met piekeren. Ze doet geen oog dicht. De volgende ochtend stapt ze nog half slapend in de shuttlebus naar school. Ze kijkt naar buiten en is diep in gedachten verzonken. 'Hé, slaapkop!' Luciano geeft haar een por. Hebe schiet omhoog. 'Droomde je van waterspelletjes?' grapt hij. Maar Hebe kan er niet om lachen. 'Het was maar een mopje, hoor,' zegt Luciano snel. Hebe maakt haar gordel los en gaat naast haar vriend zitten. Luciano woont in hetzelfde gebouw, op de zestigste verdieping, en ze zitten samen in de klas. Hebe kijkt hem bezorgd aan en zucht: 'Wat als morgen ook het water in de flesjes opgeraakt? Dan hebben we niets meer om te drinken! Dan gaan we dood van de dorst! En de dieren? En de planten?' Luciano ziet hoe de blauwe ogen van zijn vriendin onder water lopen. 'Dan drink ik jouw tranen,' knipoogt hij, 'en jij die van mij.'

De shuttle landt aan de schoolpoort. Van daaruit moeten ze verder met de zweefbus, die de kinderen naar hun klas brengt. Net voor Hebe en Luciano willen instappen, vallen er enkele regendruppels uit de lucht. Luciano steekt zijn tong uit om er enkele op te vangen. Hebe doet hem na. 'Zo hebben we tenminste wat water geproefd vandaag,' zegt Luciano. 'Dat is het!' juicht Hebe. 'We moeten de regendruppels opvangen!' Luciano kijkt haar bedenkelijk aan. 'Nee, we moeten naar onze klas. De grote mensen moeten het maar oplossen.' Hebe stampvoet op de grond. 'Die hebben het tot hiertoe nog niet kunnen oplossen. Nu is het aan ons!' Ze grijpt Luciano bij zijn hand en rent weg van de zweefbus. 'Sst,' fluistert ze, 'niemand mag ons zien. Ik heb een plan om onze planeet te redden!'

In de zweeftaxi legt Hebe alles uit aan Luciano. 'Eerst lenen we opa's speciale raket. Die staat achteraan in de tuin. Opa doet een dutje om 12.00 u. Hij merkt het vast niet dat we zijn raket even lenen. Daarna vliegen we doorheen de regenwolken.' Luciano luistert aandachtig. 'Opa was een echte astronaut. In zijn raket heeft opa een reusachtige bak waar hij water voor zijn reis naar Planeet Mars in bewaarde.' Luciano begrijpt er nog niets van. Wat moeten zij dan met die waterbak? Er is toch geen water meer?

'Opa legde me uit hoe ik zijn raket moet besturen,' gaat Hebe verder, 'We vliegen naar de regenwolken en scheppen er met emmers de regen uit. Deze regen verzamelen we dan in de waterbak!' Luciano vindt het een spannend plan en besluit om Hebe te helpen. Als dat maar goed komt, denkt hij.

Op de toppen van hun tenen sluipen ze naar opa's raket. 'Gordel aan? Helm op?' vraagt Hebe. 'We stijgen ... o-o-o-o-p!' En weg zijn ze. Wanneer Hebe de raket in de regenwolken stuurt, ziet ze bijna niets. Het is er echt donker en nat. In de speciale waterbak kunnen ze wel duizend emmers water verzamelen. Daarna vliegen ze weer naar beneden. Ze landen op de speelplaats. Daar staat de directrice boos met haar armen over elkaar. 'Lap,' mokt Luciano, 'we zijn betrap't. Maar Hebe schudt haar hoofd. Zij heeft weer een plan.

TAKTAKTAK! De hoge hakjes van de directrice tikken boos richting de raket. Hebe en Luciano doen hun helm af. 'Zijn jullie het? Hebe en Luciano? Waarom zitten jullie niet in de klas?' vraagt de directrice, 'En waarom landen jullie met dat oude scharminkel in het midden van de speelplaats?' Hebe opent de laadruimte van de raket. De directrice kan haar ogen niet geloven. 'Zoveel emmers water?' vraagt ze. 'Hoe hebben jullie dat gedaan?' Plots ziet de directrice er een pak minder boos uit.

Hebe legt alles uit aan de directrice. Zij belt meteen de televisie op voor een live uitzending. Er valt geen tijd meer te verliezen! Hebe legt het plan aan het hele land uit: 'Vanavond voorspellen ze een hevig onweer. Plaats allemaal trechters op jullie schoorstenen en verzamel het regenwater. Via een buis vangen we dus het regenwater op en verspreiden we het naar alle huizen over de hele wereld, zodat iedereen evenveel water krijgt.'

Luciano mag het vervolg van hun geniaal plan uitleggen: 'Alle kinderen gaan vanavond laat slapen. Ze moeten allemaal met hun gieter naar buiten gaan om de regen op te vangen. En Hebe en ik vliegen nog enkele keren omhoog door de wolken om daar emmers vol met regen te verzamelen!' Mama, papa en Mathias horen het ook op het nieuws. Mama is trots op haar dochter. Mathias vindt het erg dapper van zijn grote zus. En papa, die trekt al aan zijn eigen neus. Want hij is toch een beetje in paniek. Zal dat plan wel lukken?

'Aandacht! Aandacht! Blijf allemaal NIET KALM. Maar HELP ONS ENVANG HET REGEN-WATER OP!' klinkt het door de straten. Alle mensen plaatsen grote trechters op hun daken. Kinderen staan met hun gieters buiten. Het regent pijpestelen. Een oud meneertje heeft zijn bad buiten gezet en is zich ondertussen ook snel in de regen aan het wassen. Gelukkig is het niet koud buiten, denkt Hebe, wanneer ze met haar raket voorbij zoeft. Ze vangt de regen uit de regenwolken en brengt de emmers naar Luciano. De emmers worden allemaal in de refter van de school verzameld.

Alle juffen en meesters helpen om het regenwater te zuiveren. Op die manier is het water ook drinkbaar. Het water door de trechters van de huizen wordt gebruikt voor de toiletten, om auto's te wassen en de planten water te geven.

De maan staat hoog aan de hemel. De laatste regenwolken verdwijnen en het duurt niet lang of Hebe ziet de sterren weer fonkelen. 'Het is ons gelukt,' zucht ze, wanneer ze samen met Luciano de raket weer in de tuin van opa parkeert. Mama, papa en Mathias zijn ondertussen ook naar het huis van opa gekomen. Het is al erg laat. Maar voor één keertje is dat niet erg, want morgen is het toch geen school. Het regenwater uit de wolken wordt verzameld in een immens groot bad op de speelplaats. Iedereen moet helpen om het opgevangen water eerlijk te verdelen.

'Dat hebben jullie knap gedaan,' zegt papa. Mama steekt haar duim op: 'Jij bent een echte regenastronaut!' Luciano lacht: 'En ik een regenridder en ik vecht tegen alle mensen die nog water verspillen!' Met een luchtzwaard doet hij alsof hij een gevecht aangaat. 'Maar goed dat we een tijdelijke oplossing hebben,' zucht papa, 'en ik ben blij dat je nu nooit meer zo hoog de lucht in moet. Dat is veel te gevaarlijk voor jonge meiden!' Hebe geeuwt. Ze is best moe van haar avontuur. Je redt natuurlijk ook niet iedere dag de wereld. Hoewel, redden is veel gezegd. Er is nog veel werk aan de winkel. Mensen zullen spaarzamer moeten omgaan met het water en de fabrieken moeten stoppen met vervuilen. Misschien dat de grote mensen het waterprobleem nu wél ernstig nemen, denkt ze. Ondertussen kijkt ze nog even over haar schouder en zegt: 'Het probleem is nog niet opgelost, hoor ... Morgen vlieg ik opnieuw. Tot er genoeg water is voor iedereen!' Luciano juicht: 'Ik doe mee!' Mathias zwaait met zijn gietertje. Mama klapt in haar handen: 'Jij bent een dappere meid, net als ik!' 'En net als ik! Maar dan geen meid natuurlijk,' lacht opa, 'maar een dappere man!' En papa ... die gilt: 'Aaah!'

